

USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Marka Bedřicha a soudkyň JUDr. Hany Veberové a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci

žalobce: **České elektrokomunikace, s. r. o.,**
sídlem Kovanecká 2108/10, Praha 9,
zastoupený Mgr. Janem Švarcem, advokátem,
sídlem Vodičkova 695/24, Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy,**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1

o žalobě na ochranu proti nečinnosti,

t a k t o :

- I. Řízení se zastavuje.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci se vrací část zaplaceného soudního poplatku ve výši 1.000 Kč. Částka 1.000 Kč bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám zástupce žalobce Mgr. Jana Švarce, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného, která dle jeho tvrzení spočívala v tom, že žalovaný poté, kdy Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 13.1.2020, č.j. 8 A 120/2016-49, zrušil předcházející rozhodnutí žalovaného ve věci žádosti žalobce o rezervaci registrační značky na přání. Žalovaný však ve věci znovu nerozhodl a je tak nečinný. Dne 10.10.2020 podal žalobce k ministru dopravy žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti, ale ani ten o žádosti dosud nerozhodl. Navrhl, aby soud uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí o odvolání žalobce do 1 měsíce od právní moci rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

2. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí a poukázal na to, že dne 11.12.2020 bylo rozhodnutí vydáno.
3. Podáním ze dne 21.1.2021 vzal žalobce podanou žalobu zpět v plném rozsahu a požádal o přiznání náhrady nákladů řízení ve výši 18.456 Kč.
4. Podle ust. § 37 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), může žalobce vzít návrh zcela nebo zčásti zpět, dokud o něm soud nerozhodl. Podle ust. § 47 písm. a/ s.ř.s. soud řízení zastaví, vzal-li návrhovateli svůj návrh zpět. Protože došlo v daném případě ke zpětvzetí podané žaloby předtím, než soud rozhodl, postupoval soud podle § 47 písm. a/ s.ř.s. a řízení zastavil.
5. Protože se žalobce domáhal náhrady nákladů řízení, zabýval se soud otázkou, zda jsou splněny zákonem stanovené podmínky pro jejich přiznání. Podle § 60 odst. 3 s.ř.s. platí, že *„žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, je-li řízení zastaveno. Vzal-li však žalobce podaný návrh zpět pro pozdější chování odpůrce, nebo je-li řízení zastaveno pro uspokojení návrhovatele, má návrhovatel proti odpůrci právo na náhradu nákladů řízení.“*
6. Vzhledem k tomu, že u žalob na ochranu proti nečinnosti nepřichází v úvahu uspokojení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.6.2008, č.j. 1 Ans 4/2008-62, dostupný na www.nssoud.cz), zabýval se soud otázkou, zda ke zpětvzetí podané žaloby došlo pro pozdější chování žalovaného. Při posuzování otázky, zda lze přiznat náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 3 věty druhé s.ř.s. přitom nelze vycházet pouze ze skutečnosti, že v žalobě tvrzená nečinnost byla odstraněna, je nutno výhradně pro účel posouzení otázky důvodnosti přiznání náhrady nákladů řízení posoudit, zda žaloba by jinak byla důvodná (viz rozsudek NSS ze dne 18.2.2011, č.j. 5 Ans 5/2010-49).
7. Žalobce se podanou žalobou domáhal ochrany proti nečinnosti správního orgánu. Podmínky tohoto řízení a postup soudu při rozhodování o těchto žalobách jsou upraveny v ust. § 79 a násl. s.ř.s. Podle § 79 s.ř.s. ten, *„kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení“*.
8. Z ust. § 79 odst. 1 s.ř.s. vyplývá, že podmínkou řízení o žalobách na ochranu proti nečinnosti je skutečnost, že žalobce *„bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu“*. Z uvedeného vyplývá, že prostředky k ochraně musí být před podáním žaloby nejen uplatněny, ale musí se ukázat, že byly uplatněny bezvýsledně. Ustanovení § 79 s.ř.s. reflektuje zásadu subsidiarity správního soudnictví, které vychází z toho, že správní orgány musí mít možnost zjednat samy nápravu, a teprve tehdy, když tak neučiní, může nastoupit ochrana soudní. Využití prostředků ochrany ve správním řízení je podmínkou řízení o nečinnosti žalobě. Tuto podmínku musí žalobce splnit již v době podání žaloby, k dodatečnému splnění v průběhu řízení před soudem se nepřihlíží (viz rozhodnutí rozšířeného senátu NSS ze dne 25.5.2016, č.j. 5 As 9/2015-59).
9. V daném případě je zřejmé, že žalobce žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti, kterou adresoval ministru dopravy, učinil podáním ze dne 10.10.2020. Toto podání bylo žalovanému doručeno dne 12.10.2020. Dnem doručení žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti bylo zahájeno řízení o této žádosti (§ 44 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní

řád, ve znění pozdějších předpisů – dále „správní řád“). Žaloba k Městskému soudu v Praze byla podána dne 10.11.2020.

10. Ochrana před nečinností správního orgánu je ve správním řádu upravena v ust. § 80 tohoto zákona. Podle § 80 odst. 1 správního řádu, nevydala-li správní orgán rozhodnutí ve věci v zákonné lhůtě, nadřízený správní orgán učiní z moci úřední opatření proti nečinnosti, jakmile se o tom dozví. Ustanovení § 80 správního řádu neupravuje lhůtu pro vydání rozhodnutí o opatření proti nečinnosti. Je tedy nutno vycházet z ust. § 71 správního řádu, který stanoví obecnou třicetidenní lhůtu od zahájení řízení, pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně (§ 71 odst. 3 správního řádu). Při posuzování otázky, zda žalobce před podáním žaloby řádně, bezvysledně vyčerpal prostředky stanovené k ochraně proti nečinnosti u správního orgánu, vycházel soud z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13.8.2009, č.j. 9 Ans 8/2009-149, který se zabýval otázkou splnění podmínek pro věcné projednání žaloby na ochranu proti nečinnosti za skutkově obdobných okolností. Nejvyšší správní soud konstatoval, že: *„Účastník řízení může podat žalobu na ochranu proti nečinnosti až teprve poté, kdy byla jeho žádost neúspěšná. O neúspěšnosti své žádosti se účastník řízení dozví zejména v situaci, kdy vyčká na rozhodnutí nadřízeného správního orgánu a toto rozhodnutí mu bude zákonem předvídatelným způsobem oznámeno. Určité okolnosti však mohou vzniknout v případě, kdy 'nedočkavý účastník' na takové rozhodnutí nevyčká a žalobu na ochranu proti nečinnosti podá krátce po uplatnění opatření proti nečinnosti, popřípadě kdy nadřízený orgán vůbec o jeho žádosti nerozhodne. Vzhledem ke skutečnosti, že správní řád výslovně nestanoví lhůtu pro vydání rozhodnutí ve věci žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti, je podle zdejšího (NSS) soudu třeba vycházet z § 71 odst. 3 správního řádu a tam stanovené obecné třicetidenní lhůty. Tento závěr Nejvyššího správního soudu podporuje i okolnost, že § 80 správního řádu předpokládá, že nadřízený správní orgán vydává ve věci žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti usnesení, které je rozhodnutím, na něž se v případě nestanovení jiné zákonné lhůty aplikují lhůty podle § 71 odst. 3 a především pak základní lhůta třicetidenní. Zdejší soud však podotýká, že pro zvláště složité případy nevyklučuje na základě § 71 odst. 3 správního řádu aplikaci lhůty delší. Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že se jedná o problematiku nečinnosti, podle jeho názoru je však i v tomto případě třeba poskytnout nadřízenému správnímu orgánu přiměřený časový rámec pro řádné rozhodnutí o žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti. S ohledem na shora uvedené je proto žádoucí, aby účastník řízení před podáním žaloby na ochranu proti nečinnosti vyčkal uplynutí alespoň obecné třicetidenní lhůty.“*
11. Výše uvedený právní názor akceptoval i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 25.5.2016, č.j. 5 As 9/2015-59, vyslovil, že: *„Není-li při podání žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu splněna podmínka bezvysledného vyčerpání prostředku, který procesní předpis platný pro řízení před správním orgánem stanoví k ochraně proti nečinnosti (§ 79 odst. 1 s.ř.s.), jedná se o žalobu nepřipustnou, kterou soud odmítne podle § 46 odst. 1 písm. d/ s.ř.s. K případnému dodatečnému splnění této podmínky v průběhu řízení před soudem nelze přihlížet.“*
12. Je nutno konstatovat, že v daném případě lhůta pro vyřízení žádosti žalobce o opatření proti nečinnosti podle správního řádu, která byla doručena žalovanému dne 12.10.2020, uplynula 11.11.2020. Do tohoto data byl ministr oprávněn rozhodnout o opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu. To znamená, že až od 12.11.2020 bylo možno se domáhat ochrany proti nečinnosti u správního soudu. Žaloba byla podána dne 10.11.2020, tedy v době, kdy trvalo oprávnění ministra dopravy rozhodnout o uplatněném

opatření proti nečinnosti. Nezbyvá proto než učinit závěr o tom, že podmínka bezvysledného vyčerpání prostředku pro řízení před správním orgánem nebyla splněna. Naopak byly splněny podmínky pro odmítnutí podané žaloby podle § 46 odst. 1 písm. d/ s.ř.s., jak konstatoval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve zmíněném rozsudku ze dne 25.5.2016, č.j. 5 As 9/2015-59.

13. Po posouzení věci tedy dospěl soud k závěru, že nejsou splněny podmínky pro to, aby soud žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce by ve věci nebyl úspěšný. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
14. O vrácení části soudního poplatku zaplaceného z podané žaloby rozhodl soud podle ust. § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, podle něhož „soud v případě, že bylo řízení zastaveno před prvním jednáním, vrátí z účtu soudu zaplacený soudní poplatek snížený o 20 %, nejméně však o 1.000 Kč“. Protože žalobce v této věci zaplatil za žalobu soudní poplatek ve výši 2.000 Kč, po snížení o 1.000 Kč zbývá k vrácení část soudního poplatku ve výši 1.000 Kč. Tato částka bude vyplacena žalobci z účtu Městského soudu v Praze k rukám jeho zástupce Mgr. Jana Švarce, advokáta.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 4. února 2021

Mgr. Marek Bedřich v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: M. V.